

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2019 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO (del.) Wojciech Paluch

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik	
-----------------------------------	--

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach del. do Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przemoczości Zorganizowanej i Korupcji Gabrieli Cichońskiej-Odrobiny

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko M. T.

podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne

zażalenia obrońcy podejrzanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 8 sierpnia 2019 roku, sygn. akt IV Kp 733/19

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. sprostować oczywistą omyłkę pisarską w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia na stronie 2, w wersji 22, w ten sposób, że wskazać prawidłową podstawę prawną przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania w postaci zagrożenia surową karą, to jest „art. 258 § 2 k.p.k.”, w miejsce błędnie wskazanej - „art. 258 § 2 k.k.”;
2. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2019 roku, sygn. akt IV Kp 733/19, Sąd Okręgowy w Gliwicach na skutek wniosku prokuratora, na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył wobec podejrzanego M. T. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 15 maja 2019 roku, sygn. akt II Kp 189/19 do dnia 11 listopada 2019 roku do godz. 06:05.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności: art. 249 § 1 k.p.k., art. 257 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k., art. 253 § 1 k.p.k. Jednocześnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i uchylenie stosowanego wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania lub jego zmianę i zastosowanie w jego miejsce innego, znacznie łagodniejszego środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji, zakazu opuszczania kraju lub poręczenia majątkowego lub wszystkich tych środków łącznie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego jest niezasadne, wobec czego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sąd odwoławczy dokonał sprostowania w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia oczywistej omyłki pisarskiej dotyczącej błędnie wskazanego aktu prawnego, w którym znajdują się regulacje dotyczące przesłanki zagrożenia surową karą, stąd też wskazano prawidłową podstawę „art. 258 § 2 k.p.k.” w miejsce błędnej, to jest „art. 258 § 2 k.k.”

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych zasadnie przyjmując, że wobec podejrzanego M. T. aktualne pozostają zarówno ogólna, jak i szczególne przesłanki stosowania najsurowszego środka zapobiegawczego.

Analiza akt sprawy w aspekcie spełnienia ogólnej przesłanki stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, o której mowa w art. 249 § 1 k.p.k. nie przynosi odmiennych od sądu I instancji ustaleń oraz wniosków, wskazujących na to, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, między innymi przytoczony w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, pozwala na przyjęcie dużego prawdopodobieństwa dopuszczenia się przez podejrzanego zarzuczonych mu czynów. Powyższe oczywiście, nie jest równoznaczne z udowodnieniem tego, że podejrzany jest sprawcą zarzuczonych mu przestępstw, gdyż na obecnym etapie postępowania nie jest ani możliwa, ani dopuszczalna dogłębna analiza materiału dowodowego i jego ocena, gdyż celem incydentalnego postępowania w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych jest bowiem jedynie rozważenie, czy dowody zawarte w aktach prokuratorskich stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Z tego procesowego obowiązku sąd meriti w pełni się wywiązał, a argumentacja obrony odnosząca się chociażby do dowodów w postaci wyjaśnień współpodejrzanych ma jedynie charakter polemiczny, gdyż po pierwsze nie są one jedynymi dowodami w sprawie, a dodatkowo podkreślić trzeba, że analiza dowodów w aspekcie zasadności i konieczności stosowania środków zapobiegawczych ma szczególną postać i nie wymaga przedstawienia drobiazgowej oceny poszczególnych dowodów, tak jak czynione jest to w fazie wyrokowania. W niniejszej sprawie zgromadzone na chwilę obecną dowody świadczą o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez M. T. zarzuczonych mu czynów. Ponadto nie sposób przychylić się do stanowiska obrony, w zakresie dotyczącym braku potrzeby zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania. Ochrona obecnej fazy procesu przed działaniami destabilizującymi jego tok jest konieczna, czemu dał wyraz sąd I instancji, chociażby wskazując na spełnienie przesłanek szczególnych stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Nie sposób także zgodzić się ze skarżącym, iż materiał dowodowy został już zgromadzony, a podejrzany nie ma żadnego wpływu na jego treść.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola instancyjna wskazuje na istnienie w stosunku do podejrzanego podstawy szczególnej określonej w art. 258 § 2 k.p.k. Podkreślić trzeba, iż M. T. zarzucono popełnienie przestępstw z art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. przy czym zagrożone są one karą pozbawienia wolności spełniającą kryterium wskazane w art. 258 § 2 k.p.k. Mając więc na uwadze występujące okoliczności przedmiotowo-podmiotowe, takie jak charakter działań podejmowanych w ramach zorganizowanych struktur przestępczych, okoliczności popełnienia czynów zarzuczonych podejrzanemu, stopień ich społecznej szkodliwości oraz fakt, iż z popełnienia przestępstw podejrzany miał sobie uczynić stałe źródło dochodu, uznać trzeba, że w przypadku stwierdzenia jego sprawstwa i winy, wymierzenie surowej kary jest w pełni realne, a nie tylko hipotetyczne. Sąd odwoławczy w niniejszym składzie podziela stanowisko, iż fakt podejrzenia popełnienia wymienionych powyżej przestępstw, a mówiąc ściślej, wynikająca z niego surowość grożącej kary, stanowi samodzielną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, po spełnieniu przesłanek określonych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k., przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Domniemanie zawarte w art. 258 § 2 k.p.k. znajduje swoje umocowanie w orzecznictwie, z którego jednoznacznie wynika, iż perspektywa odbycia długoterminowej kary, sama w sobie stwarza obawę podejmowania przez podejrzanego działań utrudniających toczące się przeciwko niemu postępowanie, nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika,

by w przeszłości podejmował próby destabilizowania toku sprawy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 roku, sygn. II KK 83/14, LEX nr 1646952).

Wbrew zarzutom obrońcy, zasadnie sąd I instancji wskazał na istnienie szczególnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania zawartej w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., bowiem potrzeba izolacji M. T. jest uzasadniona również obawą matactwa procesowego z jego strony. Jest to ściśle powiązane z faktem, iż zarzucono mu przestępstwo z art. 258 § 2 k.k., a więc udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym. Okoliczność ta stoi u podstaw obawy, że przebywając na wolności, podejrzany mógłby podjąć działania zakłócające prawidłowy przebieg postępowania przygotowawczego. Działania takie są na tyle typowe i charakterystyczne dla grup przestępczych, że nie ma potrzeby wskazywania konkretnych zachowań, które by ową obawę urzeczywistniały. Podzielić należy stanowisko wyrażone w orzecznictwie, iż przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej, ze względu na istniejące z założenia w takiej grupie powiązania, przepływ informacji, jak również istniejącą pomiędzy jej członkami swego rodzaju solidarność, sprawia, że obawa matactwa rysuje się całkiem realnie, gdyż podejrzany pozostając na wolności miałby nieograniczone możliwości podejmowania kontaktów z innymi osobami, w tym nakłonienia do składania fałszywych zeznań i wyjaśnień oraz uzgodnienia wspólnych wersji wydarzeń, korzystnych zarówno dla nich, jak i dla siebie samego (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 września 2017 r., sygn. akt II AKz 353/17, LEX nr 2521584; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 września 2009 roku, sygn. akt II AKz 592/09, LEX nr 553815). Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić trzeba, iż argumentacja skarżącego dotycząca wskazanej powyżej przesłanki jawi się jako chybiona, bowiem istnieje realna obawa podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań zakłócających prawidłowy tok postępowania. Obawę tą nasila fakt, iż w sprawie nie zostali zidentyfikowani wszyscy odbiorcy i dostawcy podejrzanego, a także nie zostały zatrzymane osoby, które współdziałały w popełnieniu zarzucanych mu czynów. Nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż podejrzany nie ma wpływu na treść dowodów już zgromadzonych bowiem w dalszym ciągu miałby on realne szanse wpływać w sposób bezprawny na depozycje osób występujących w sprawie w celu ich zmiany. Przypomnieć bowiem należy, iż funkcją tymczasowego aresztowania jako środka zapobiegawczego jest ochrona procesu nie tylko w fazie poszukiwania i zabezpieczania dowodów, ale także dalszych jego etapów. W związku z tym podejrzany przebywając na wolności mógłby wpływać destrukcyjnie na tok postępowania w celu umniejszenia swojej odpowiedzialności.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala również przyjąć, że sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktyczno-prawnych, przemawiających w chwili obecnej za potrzebą dalszego przedłużenia wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania w oparciu o przepis art. 263 § 2 k.p.k. z uwagi na wielowątkowy i wielopodmiotowy charakter śledztwa oraz potrzebę przeprowadzenia szeregu czynności procesowych wskazanych we wniosku prokuratora także związanych stricte z zakresem odpowiedzialności podejrzanego.

W konsekwencji trzeba uznać, że sąd meriti nie dopuścił się naruszenia zasady minimalizacji środków zapobiegawczych albowiem obecny etap śledztwa prawidłowo może zabezpieczyć jedynie dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania. Zasada ta nie nakazuje bynajmniej bezwzględnego stosowania łagodniejszych środków zapobiegawczych, lecz statuuje wymóg, aby nie stosować izolacyjnego środka zapobiegawczego, gdy wystarczą inne środki o charakterze wolnościowym. Przy ustalaniu zgodnie z tą regułą rodzaju stosowanego środka zapobiegawczego, należy kierować się celami dla jakich te środki się stosuje. Wskazać trzeba iż sąd I instancji logicznie i jasno wypowiedział się w powyższej kwestii powołując okoliczności potwierdzające istnienie podstaw do dalszego stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego. Stąd też uwzględniając poczynione ustalenia, w świetle przyjętych obaw i ich nasilenia, uwzględniając też zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania przygotowawczego i jednocześnie zasadę wyjątkowości stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, uznać trzeba, iż na obecnym etapie tylko najsurowszy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania w sposób prawidłowy zabezpieczy przebieg postępowania. Nie można tym samym przyjąć, że środki o charakterze wolnościowym, wskazane przez skarżącego, a zastosowane chociażby kumulatywnie, spełnią swoją funkcję gwarancyjną i zabezpieczającą, wobec ich oczywiście mniejszej efektywności. Sąd Okręgowy nie dopuścił się w tym zakresie obrazy przepisów postępowania na co wskazuje skarżący. Powyższych zapatrywań nie są w stanie podważyć argumenty obrony odnoszące się do posiadania przez podejrzanego rodziny, pracy czy

ustabilizowanego trybu życia. Brak jest również podstaw do stwierdzenia aby stosowany środek zapobiegawczy stanowił antycypację kary.

Ponadto zaznaczyć należy, iż w sprawie nie zaistniały przesłanki negatywne stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec M. T., o których mowa w art. 259 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego brak jest także podstaw do uchylenia lub zmiany środka zapobiegawczego, ujętych w art. 253 § 1 k.p.k.

Na marginesie należy zaznaczyć, że sąd odwoławczy miał na uwadze niespójność wniosku prokuratora, który wniósł o przedłużenie tymczasowego aresztowania na okres dalszych trzech miesięcy, to jest do dnia 11 listopada 2019 roku, gdy okres wspomnianych 3 miesięcy upływał 10 listopada 2019 roku, jednakże należy zaaprobować rozstrzygnięcie sądu meriti w zakresie przedłużenia czasu trwania wskazanego środka do dnia 11 listopada 2019 roku, godz. 06:05, czyli o 3 miesiące i 1 dzień, do czego sąd był uprawniony.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

- odpis postanowienia doręczyć podejrzanemu z pouczeniem o prawomocności oraz jego obrońcy,
- akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 17 września 2019 roku.